

בס"ד. ש"ם חוקת, י' תמוז ה'תשמ"ה.
 וידבר הוי' וגו' זאת חוקת התורה אשר צוה הוי' גו' וידוע
 דיוקו רבותינו נשיאינו. מתחיל מלקו"ת² מה שבמצוה זו נאמר
 ב"פ הוי' (דכתובה אומר וידבר הוי' ואח"כ חוזר וכופל אשר צוה
 הוי'). גם ידוע הדיוק³ שזאת חוקת התורה. דלכתובה הול"ץ זאת
 חוקת הפרה ע"ד מה שנאמר⁴ זאת חוקת הפסח. גם ע"פ ג' דברי הענין
 דפרה אדומה. מהו הענין דלרפת הפרה⁵, ומהו הענין דונח⁶ עליו מים
 זיים א"ל כלי"ט.

א"ר הענין הוא⁷, דחוקת התורה, הוא לשון תקנה והיינו כמו
 שהתורה היא בשרשה ומקורה, ששם היא בבחי' אוניות החקיקה.
 וישנו מה שהתורה נחלכשה באוניות הכתב, וכמאר"ץ⁸ שהתורה
 זכתבה באש שחורה ע"ג אש לבנה, ובמ"א אמר"ץ גם לתיפך
 שהתורה נכתבה באש לבנה ע"ג אש שחורה, שב"ז הוא מה שהתורה
 נחלכשה באוניות הכתב, ועו' שהתורה בא בהתלכשות גם למטה יותר,
 שנחלכשה גם בתורה שבכ"פ, דהתורה בפירושה ניתנה¹⁰. אבל גם מה
 שהתורה באוניות הכתב, אף שנתאחדו והיו לאחדים¹¹, בכ"ג הרי
 היו הוא דבר נוסף על הקלי, שהיו הוא דבר זר ונפרד מהקלי
 וכ"ה הלשון "זר ונפרד" בלקו"ת¹². וי"ל הכוונה, שהשם שמהם
 עשין הרי הוא בא מצומח דודום, והקלי ה"ה בא מזו. והרי הצומח
 וכ"ש הדומם, לגבי הבע"ז הוא דבר זר ונפרד, שכ"ז, אפשר להיות
 אחיות פנחתו, וישנו גם מגילה שנמחקה וס"ת שנמחקה כו'. עם
 כמה דברים הקשורים בזה, שכללות הענין הוא מה שאפשר להפריד
 האוניות מהקלי. משא"כ אוניות החקיקה, ע"מ, אוניות החוקקים
 באב"ג שא"א להפריד האוניות מהאב"ג, כי האוניות הם מיני' ובי' 11.
צומח באוניות החקיקה גופא ישנם ג"כ ב' אופנים (אף שבאמר

1) פרשמו ט, א-ב. 2) לקו"ת רש פרשמו. שם ג, ג. סה"מ תקס"ה ח"ב
 ע' תרפ. אות"ת פרשמו (כרך ה) ע' א"ח"י. ט"ע א"ח"כא. (כרך ו) ע' א"ח"ט.
 סה"מ ח"ג ע' קלא. המשך הע"ב ח"א ע' מא. סה"מ ח"ג ע"ז ט"ע רד. עפר"ת
 ע' שיג. ובכ"מ. 3) לקו"ת רש פרשמו. סה"מ תקס"ה שם ע' הערב. ובכ"מ.
 4) בא יב, מג. וראה שמו"ר פ"ט, ב. 5) פרשמו שם, ה. 6) שם, ז. 7)
 לקו"ת פרשמו שם (ג, א). 8) תנחומא ר"פ בראשית. דב"ר פ"ג, יב. שוש"ר
 פ"ה, ט. 9) מדרש חולים פ"ב, יב. ידוש' שקלים פ"ו סה"א. סוטה פ"א סה"ג.
 זח"ב פ"ד, א. ח"ג קלב, א. פירש"י ברכה לג, ב. שה"ש ח, טז (ו"ה שחורות).
 ועו'. 9) זח"ב רכו, ב. 10) הקדמת הרמב"ם לספר משנה תורה. ועו"ז
 בהקדמתו לפי"מ ד"ה ע"ד. וראה ברכות ה, א. מדרש הגדול עו"ה משפטים כד,
 יב. תורה שלמה משפטים שם (רש"י). 11) לקו"ת רש פרשמו. ובכ"מ. 12)
 שם. 13) סה"מ תקס"ה שם ע' תרפ. המשך חרש"ו ע' תפג. המשך חרש"ו ח"א ע'
 חק. ח"ג ע' א"ח"ט. סה"מ הש"ת ע' 63. לקו"ש ח"ה ע' 127 ואילך. ובכ"מ.

זה אינו מפרטם) הא שחקיקת האוניות דהאבן הוא ע"ד הרגיל הנב'
 החקיקה מעבר לעבר. וכמו חקיקת האוניות שהי' בלחות שהי' בהם
 החקיקה מעבר לעבר. וכמאר"ץ¹⁴, מ"ם וסמ"ך שבלחות בנס היו
 עומדין. שבזה הוי' האויות הם בהתאזרות גמורה עם האבן הנחלק
 בו. ואף שידוע שבמקום החקיקה איז האבן מביה"כ¹⁵, בכ"ז הרי
 ענין החקיקה הוא מה שהאויות הם בהתאזרות בתכלית עם האבן וזהו
 ענין החקיקה שבתורה, וממנו נמשך אח"כ בתושב"כ, ואח"כ למטה יותר
 בשרשה ומקורה, וממנו נמשך אח"כ בתושב"כ, ואח"כ למטה יותר
 בתושב"כ פ. וכמו שהענינים שבתושב"כ פ, הרי מקורם הוא בתושב"כ.
 וכמאר"ץ¹⁶, ל"כא מיד דלא רמיזא באוריתא, מגא הני מילי דאמר
 קורא כו'. כמו"כ הוא גם בנוגע להענינים דתושב"כ שמקורם הוא
 בלחות בחי' החקיקה שבתורה. וכמאר"ץ¹⁷ עה"פ¹⁸ מזה ומזה הם
 כותבים, שבלחות נלמזת כל התורה כולה.

והנה כתיב¹⁹, זאת התורה אדם, וכתיב²⁰ זה ספר תולדות אדם שמוה
 מובן, שלך הענינים שישנם בתורה ישנם ג"כ בעבודת האדם.
 ועו"ז הוא גם בנדו"ד, דהג' בחי' שבתורה, ותושב"כ פ ותושב"כ וכו'.
החקיקה שבתורה, ישנם ג"כ בעבודת האדם. והענין הוא, דהנה ענין
תושב"כ בעבודת האדם, הוא מה שעובדים את הוי' במעשה פועל.
 שהוא כדוגמת הענין דתושב"כ פ. דכמו שהתורה יתיר בתושב"כ פ,
 שנתלכשה ביו על הספר²¹, ואח"כ בא בפירוט יותר בתושב"כ פ,
 כמ"כ הוא גם בהאדם העובד את הוי', הנה כיו' שעבודתו תהי' גם
 במעשה, צריך האדם לירד ולבוא לעולם המעשה. ועוד זאת, דבכ"ז
 לירד א"ר לקיים את המצוות בפועל, ה"ז ע"ז תושב"כ פ דוקא, וכמבאר
 באגו"ק²², דבכ"ז לידע איך לקיים את המצוות, א"א לדעת זה
 מחושב"כ, וקיימים לזה לתושב"כ פ דוקא, ובתושב"כ פ עצמה, דוקא לחלק
 ההלכה שבה, דבתושב"כ פ מבואר בפירוש איך צריכין לקיים כל מצוה
 בדיוק. ולכן עבודת הוי' במעשה פועל שייך לתושב"כ פ דוקא. וענין
תושב"כ בעבודת האדם, הוא מה שעובדים את הוי' בעבודה פנימית
 באהבה ויראה, שהוא כדוגמת הענין דתושב"כ. דכמו שבתורה שבכתב,
 הוי' האויות מתאזרים בהקלי, והיו לאחדים, כמו"כ הוא גם בעבודת
 פנימית דאהבת הוי', ויראת הוי', שע"י עבודתו, הרי האדם מתאחד
 באלקות. ועוד זאת, דהעבודה פנימית הנ"ל, מקורה בתושב"כ.

14) שבת קד, א. 15) סה"מ תקס"ה שם ע' חרפס. הש"ת שם. 16) ראה
 זח"ג רכא, א. וראה תענית ט, א. 17) ירושלמי שקלים פ"ו סה"א. וראה תורה
 שלמה מלואים לכת"ר ס"א (ע' ב' ואילך). רש"י. 18) תשא לב, טו. 19)
 פרשמו יט, יד. וראה ח"ב ק"ז, רש"י ע"ב. ח"ג כט, ב. ובכ"מ. 20) בראשית
 ה, א. וראה ס' השחיית הש"ת ע' 111. 21) תניא פ"ד (ח, ב). 22) סכ"ט.

ⓔ

ⓕ

ⓖ

ⓗ

ⓓ

אג"ר א
פ"ג
פ"ג

וזהו מה שפרשת פרה אדומה היא בצנות כל התורה כולה, כי היחוד דמ"ה וב"ן בכל מצוה הוא דרך פרטי, שיחוד זה במצוה זו היא בחי' פרטית, משא"כ בפרה אדומה, הרי ע"י העפר ומים חיים הוא בצנות חבור הרצוא ושוב שוחו ענין יחוד מ"ה וב"ן⁵¹, ועד"ז הוא ג"כ בנוגע להשידוך וצחק ורביקה, שחוא בצנות החיבור דמ"ה וב"ן, וכ"ז יהי' בגלוי לע"ז, דלע"ז יאמרו ציצחק, כי אתה אבינו⁵², אז למלא שחוק פינו ולשוננו רנהג⁵³ בביאת משיח צדקנו ובקרב ממש.

8

(51) לקו"ת פרשתנו נו, ג. סה"מ תקס"ה שם ע' תרג. אוה"ת פרשתנו (כרך ז) ע' אחרסו. (52) שבת פס, א. תו"א רצא כא, ג. תו"ת חולדות י, ג ואילן. רצא כד, ד ואילן. ובכ"מ. (53) חוליקם קבו, ב. ראה ברכות לא, א.

כו' אז יכלים לקיים מצות מוזה, משא"כ על הכה הפועל בנפעל אין שום חיוב לקבוע מוזה, וכמו בנוגע לאכילה, הרי בכדי לקיים ברכת המוזה צריך לאכול בשיעור דוקא⁴⁰, כמש"נ⁴¹, ואכלת ושבעת וברכת וגו'. בנוגע בבבבה ראשונה הוא חייב בזה גם במלשה⁴², וכמו"כ הוא מחוייב לברך גם על הריח, שהוא דבר שהנשמה נהנית ממנו ואין הגוף נהנה ממנו⁴³, אבל בנוגע לברכה אחרונה צריך להיות בזה שיעור, ורק שישראל מדקלים על עצמם עי' כוית ועד כביצה⁴⁴, אבל ג"ז הוא שיעור, ועד"ז הוא גם בנוגע להקורה, דכדי לקיים מצות מוזה צריך להיות בזה שיעור דוקא, הרי שהקורה הוא מציאות של קורה גם עפ"י חורה, וככ"ז אמר אדה"ז, שאינו רואה את הקורה והוא רואה רק את הכה הפועל בנפעל, כי אצלו הי' כל מציאות העולם אלקות באופן של חקיקה.

וזהו גם מה שנאמר ואת חוקת התורה דוקא בענין פרה אדומה, כי מה שצרכים להמשיך בחי' החקיקה, בבחי' אוהיות הכתב וכו' ה"ז בגלוי בענין פרה אדומה, דהרי כללות כל התורה כולה הוא אנכי ולא יהי' לך⁴⁶, שלכן אנכי ולא יהי' לך מפני הגבורה שמענו⁴⁷, בחי' סור מרע ועשה טוב, אנכי כולל כל רמ"ח מצות עשה, ולא יהי' לך כולל כל שס"ח מצות ל"ה⁴⁸, וענין זה, הוא בגלוי בפרה אדומה דשיריפת הפרה הוא בחי' רצוא, וענין ונתן צליו מים חיים אל כל הו"ע השוב⁴⁵, וענין זה, הוא בגלוי בצנות פרה אדומה, דככל התורה כולה, ישנם מצוות הקשורים עם הענין דסור מרע וישנם הקשורים בענין ועשה טוב, משא"כ בפרה אדומה הרי ישנם בזה בחי' הענינים, הן ענין הרצוא, שיריפת הפרה, והן ענין השוב, ונתן צליו מים חיים אל כל, ועד ששני הענינים הם ביחד, בחי' היחוד דמ"ה וב"ן, שוה ג"כ (כמבואר בלקו"ת שם⁴⁸ בהגהת אדמו"ר הצ"צ) משרדו⁴⁹, יפה שיחתן של עבדי בתי אבות מתורתן של בנים, שהרי פרשה של אליעזר כפולה בתורה והרבה גופי תורה לא ניתנו אלא ברמיזה, כי פרשה של אליעזר הוא ענין החתברות שם ב"ן לשם מ"ה⁵⁰.

(40) משנה ברכות מה, א. גמ' שם מט, ב. רמב"ם הל' ברכות פ"ה ה"ח. סושו"ע (ואוה"ז) או"ח סקפ"ד ס"ו (ס"ב). (41) עקב ח, י. גמ' ברכות שם. (42) רמב"ם שם פ"ג ה"ב. סושו"ע שם טר"י ס"א. סוד ברה"ז לאדה"ז פ"ח ה"י. (43) ברכות מג, ב. וראה רמב"ן ברכות רפ"ח. לקו"ש ח"י"ד ע' 149 הערה א' ובושו"ג. (44) ברכות כ, ב. (45) מקומות שבהערה 33. ובכ"מ. (46) תניא רפ"כ. (47) מכות כד, רע"א. תניא שם. (48) נ, ס"ב ואילן. (49) ב"ר פ"ט, ח. פרש"י חיי שרה כד, מב. יל"ש שם רמו קט. (50) ראה סה"מ תקס"ג ח"א ע' לו ואילן. סידור עם רא"ח צא, ג ואילן. תו"ת לך עט, ד ואילן. חיי שרה קלח, א ואילן. קלו, ד ואילן. אוה"ת שם קכו, ב ואילן. ובכ"מ.

מ"ה
מ"ה
מ"ה

51
52
53